

Arrest

nr. 194 528 van 30 oktober 2017
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 februari 1968.

De tweede verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1979.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn met elkaar getrouwd en zijn de wettelijke vertegenwoordigers van hun vier minderjarige kinderen, de overige verzoekende partijen.

Op 7 augustus 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 december 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 7 augustus 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Er wordt tevens de beslissingen genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23 augustus 2010 worden deze beslissingen ingetrokken en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 7 augustus 2009 toch ontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 7 augustus 2009 ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Bij brief van 19 november 2012 wordt aan de verzoekende partijen meegedeeld dat instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zullen worden verstuurd naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats, onder voorbehoud van voorlegging van een geldige arbeidskaart B.

Op 11 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de verzoekende partijen gemachtigd worden tot een tijdelijk verblijf van één jaar op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 oktober 2014 dienen de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht.

Op 16 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een A-kaart.

Op 9 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van de A-kaart. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 december 2016 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 14 december 2016 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de huidige bestreden beslissing die op 22 mei 2017 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2016 werd ingediend door:

B.C.[...] (R.R. [...])

Geboren te Beni Said op 01.01.1979

E.M.K.[...] (R.R. [...])

Geboren op 10.02.1968

Wettelijke vertegenwoordigers van:
E.M.F.M.[...] (R.R. [...])
Geboren op 06.07.2009 te Hasselt
E.M.F.[...] (R.R. [...])
Geboren op 03.03.2011 te Hasselt
E.M.M.[...] (R.R. [...])
Geboren op 08.10.2012 te Hasselt
E.M.D.[...] (R.R. [...])
Geboren op 02.12.2014 te Hasselt
Nationaliteit: Marokko
Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verkregen een tijdelijke verblijfsmachtiging, gebonden aan voorwaarden, op datum van 11.04.2013 naar aanleiding van hun aanvraag 9bis d.d. 11.12.2009. Betrokkenen werden in het bezit gesteld van een A-kaart op 15.05.2013, geldig tot 14.05.2014. Op datum van 16.12.2014 werd de verlenging van hun A-kaart geweigerd omdat dhr. E.M.[...] geen nieuwe, geldige arbeidskaart kon voorleggen, geen recente loonfiches voorlegde en gezien zijn arbeidskaart reeds vervallen was sinds 18.04.2014. Betrokkenen voldeden aldus niet aan de voorwaarden gesteld aan hun verblijf. Gezien betrokkene op datum van 02.02.2015 alsnog een arbeidskaart B kon voorleggen, werden betrokkenen opnieuw in het bezit gesteld van een A-kaart op 11.03.2015, geldig tot 15.04.2016. Op datum van 09.02.2016 werd de verlenging van hun A-kaart geweigerd omdat de arbeidskaart B van dhr. M.[...] werd ingetrokken vanaf 10.11.2015 waardoor betrokkenen dus niet meer voldeden aan de voorwaarden die gesteld werden aan hun verblijf. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten op 03.03.2016. Zij kozen er echter voor geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de beëindiging van hun wettelijk verblijf niet aan henzelf te wijten is maar wel aan de (vermeende) nalatigheden van de werkgever P.[...] NV. Echter, we stellen vast dat de arbeidskaart B van betrokkene werd ingetrokken op 10.11.2015 omwille van het feit dat betrokkene op afroep werkte, niet voltijds werkte en meer werkloos was dan aan het werk. Betrokkene diende beroep in tegen deze beslissing van het Vlaams gewest. Zijn beroep werd echter verworpen op datum van 15.03.2016 met verwijzing naar het feit dat betrokkene voor de periode van 16 maart 2015 tot en met 31 december 2015 slechts 79 dagen tewerkgesteld was, 6 dagen economische werkloosheid had en 103 dagen 'slecht weer' en dat hij gedurende deze periode van 10 maanden slechts 9422.35 euro bruto verdiende, beduidend lager dan het gewaarborgd minimum maandinkomen. Op basis van de intrekking van zijn arbeidskaart nam de dienst Lang Verblijf een beslissing tot weigering van verlenging op 09.02.2016. Betrokkenen dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing van de Dienst Lang Verblijf. Hieruit blijkt aldus dat betrokkenen niet betwisten dat zij niet meer voldeden aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden. Bovendien kan het indienen van huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging geen soort 'hoger beroep' vormen tegen de intrekking van zijn arbeidskaart nadat betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij langdurig verbleven zouden hebben in Nederland, met name sinds 1989 (voor mijnheer) en sinds 1998 (voor mevrouw) en dat de kernfamilie van mijnheer legaal in Nederland zou wonen. Ter staving hiervan leggen betrokkenen het paspoort voor van dhr. E.M.M.[...] (vader van mijnheer), een afschrift van de basisadministratie van Amsterdam waaruit blijkt dat dhr. E.M.K.[...] zich op 13.11.1989 vestigde in Amsterdam, het SOFI-nummer van mijnheer, een arbeidsovereenkomst d.d. 30.1998 opgemaakt te Amsterdam, verschillende afschriften jaaropgaaf voor de periode van 1989 tot 1998, een loonfiche van november 2003, hun huwelijksakte d.d. 14.09.2005 op

het Marokkaanse consulaat te Amsterdam, de Nederlandse paspoorten van verschillende familieleden evenals de identiteitskaarten van familieleden woonachtig in Nederland. Mevrouw legt geen stukken voor behalve haar huwelijksakte. Echter, we stellen vast dat betrokkenen zich via huidig verzoekschrift beroepen op de Belgische wetgeving. Betrokkenen dienen dan ook buitengewone omstandigheden aan te tonen die verantwoorden dat zij hun aanvraag in België indienen. Het feit dat betrokkenen een lang verblijf in Nederland gekend zouden hebben en het feit dat verschillende familieleden de Nederlandse nationaliteit bekomen hebben, verantwoord niet dat de aanvraag in België gebeurt. Indien betrokkenen zich wensen te beroepen op hun banden met Nederland dienen zij zich te richten tot de Nederlandse autoriteiten en niet tot de Belgische. Het feit dat zij sterke banden met Nederland zouden hebben, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat al hun kinderen geboren en getogen zijn in België, dat België hun enige thuisland is en dat zij geen banden meer hebben met Marokko. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgische wetgeving, niet automatisch enig recht op verblijf. Verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Marokko zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school (enkel hun oudste kind is momenteel leerplichtig). Hoewel de kinderen niet in Marokko zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoekers hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn beiden geboren in Marokko. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België mogelijk slechts voorlopig was.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun drie oudste kinderen in België schoollopen. Allereerst merken we op dat enkel hun oudste zoon leerplichtig is, de andere drie kinderen hebben de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in tijdelijk aan voorwaarden gebonden verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij volstrekt geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst gezien hun lange verblijf in Nederland, waardoor zij dan ook nergens terecht zouden kunnen en waardoor hun basisbehoeften in gedrang zouden komen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkenen zijn immers beiden geboren en getogen in Marokko, niettegenstaande zij ook lange tijd in Nederland verbleven zouden hebben. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niet zouden kunnen

voorzien in hun basisbehoeften waardoor hun veiligheid in het gedrang zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen manifeste en opzettelijke fraude gepleegd hebben en geen gevaar zijn voor de openbare orde en de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen een langdurig wettig verblijf in België gehad zouden hebben, dat zij zich zouden kunnen beroepen op vier jaar wettig verblijf, dat zij sinds 2007 in België zouden verblijven, dat mijnheer M.[...] een duurzame bijdrage geleverd zou hebben aan de Belgische samenleving gedurende een langere periode door zijn tewerkstelling, dat dhr. M.[...] voor verschillende bedrijven gewerkt zou hebben, dat zij zich goed geïntegreerd zouden hebben, dat mijnheer een concreet werkaanbod zou hebben, dat zij hun leven in België opgebouwd zouden hebben, dat zij alle nodige inspanningen gedaan zouden om zich te integreren, dat zij een uitgebreide vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat de kinderen zouden deelnemen aan door de gemeente georganiseerde sportactiviteiten, dat ze goed Nederlands zouden verstaan en spreken en dat mijnheer E.M.[...] zijn arbeidskaarten B voorlegt, evenals verschillende loonfiches, verschillende arbeidsovereenkomsten, een werkbelofte d.d. 27.10.2016, zeven getuigenverklaringen, verschillende attesten inzake uitgaven voor de opvangen van kinderen minder dan 12 jaar en dat mevrouw B.[...] één getuigenverklaring en een inschrijvingsbewijs voor de opleiding "oefenen en leren met ICT" voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van Vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het hoger belang van het kind, van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 3, 4, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt in de synthesememorie:

"Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

De bestreden beslissing komt hierop neer dat de aanvraag die op datum van 14 december 2016 door verzoekende partijen is ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard omwille van het door de verwerende partij vermeende oordeel dat "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland".

Verzoekende partijen zijn van oordeel dat de door hen aangehaalde elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden door verzoekende partijen in België en niet vanuit Marokko wordt gedaan. Verzoekende partijen tonen hieronder aan dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden overwegingen de bestreden beslissing op geen enkele manier op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze en met respect voor artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d.

15.12.1980 in samenhang met de hiervoor vermelde wettelijke bepalingen van de Grondwet, het IVRK en het EVRM kunnen schragen.

- *M.b.t. de motiveringsplicht en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in het algemeen*

Op pagina 4/19 van de nota geeft de verwerende partij te kennen dat de motiveringsplicht niet geschonden kan zijn omdat er wel degelijk motieven in de bestreden beslissing staan waarover verzoekende partijen argumenteren. Dat er motieven in de bestreden beslissing staan, wordt als such niet ontkend door verzoekende partijen. De in de bestreden beslissing weerhouden vermeende motieven zijn echter niet afdoende zoals hieronder zal worden aangetoond en dit is een schending van de motiveringsplicht. De verwijzing door de verwerende partij op pagina 7/19 van de nota dat de motivering omstandig is, betekent uiteraard niet automatisch dat de motivering afdoende is.

Ook de theoretische overwegingen van de verwerende partij m.b.t. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 op pagina 8/19 van de nota mogen op zich juist zijn, zulks doet geen afbreuk aan het gegeven dat in casu de bestreden beslissing onwettig is zoals hieronder zal worden aangetoond.

- *M.b.t. de overwegingen "Betrokkenen verkregen een tijdelijke verblijfsmachtiging, gebonden aan voorwaarden, op datum van 11.04.2013 naar aanleiding van hun aanvraag 9bis d.d. 11.12.2009. Betrokkenen werden in het bezit gesteld van een A-kaart op 15.05.2013, geldig tot 14.05.2014. Op datum van 16.12.2014 werd verlenging van hun A-kaart geweigerd omdat dhr. E.M.[...] geen nieuwe, geldige arbeidskaart kon voorleggen, geen recente loonfiches voorlegde en gezien zijn arbeidskaart reeds vervallen was sinds 18.04.2014. Betrokkenen voldeden aldus niet aan de voorwaarden gesteld aan hun verblijf. Gezien betrokkene op datum van 02.02.2015 alsnog een arbeidskaart B kon voorleggen, werden betrokkenen opnieuw in het bezit gesteld van een A-kaart op 11.03.2015, geldig tot 15.04.2016.*

Op datum van 09.02.2016 werd de verlenging van hun A-kaart geweigerd omdat de arbeidskaart B van dhr. M.[...] werd ingetrokken vanaf 10.11.2015 waardoor betrokkenen dus niet meer voldeden aan de voorwaarden die gesteld werden aan hun verblijf. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten op 03.03.2016. Zij kozen er echter voor geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België."

In eerste instantie valt op dat de verwerende partij in dit kader 'vergeet' te vermelden dat verzoekende partijen ook wettig verblijf in België hebben gehad van 23 augustus 2010 tot 5 juli 2012 hetgeen blijkt uit stuk 9 bij stuk 5 met als gevolg dat zo maar eventjes 2 jaar legaal verblijf in België uit het oog wordt verloren. Op pagina 9/19 van de nota stelt de verwerende partij dat "op omstandige wijze is gemotiveerd nopens de verblijfsrechtelijke voorgaanden van de verzoekende partij".

Dit is echter niet juist: niettegenstaande de verwerende partij de periode van legaal verblijf 2010-2012 wel degelijk erkent aangezien ervan melding wordt gemaakt op pagina 2/19 van de nota, wordt deze periode van 2 jaar legaal verblijf niet vermeld in de bestreden beslissing en wordt ermee geen rekening gehouden zodat inderdaad "2 jaar legaal verblijf in België uit het oog wordt verloren".

Verder ontbreekt de overweging dat "Zij kozen er echter voor geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België" elke pertinentie.

Immers, indien verzoekende partijen niet meer in België zouden zijn en/of over een verblijfsvergunning zouden beschikken, hadden zij geen aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 moeten/kunnen indienen.

Indien deze overweging als steekhoudend zou worden beschouwd, wordt in se aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 het bestaansrecht ontzegd hetgeen uiteraard niet kan. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bestaat tot op heden immers nog altijd en dient dan ook te worden onderzocht en beoordeeld vanuit het perspectief en op basis van overwegingen dat het zin en betekenis heeft.

In dezelfde zin dient de overweging op pagina 9/19 van de nota van de verwerende partij "is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie...van oordeel dat de verzoekende partij zich niet op haar eerdere periode van legaal verblijf kan beroepen, vermits zij nadien een bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage13) ontving en aldus in beginsel niet meer op het grondgebied vermocht te verblijven” te worden aanzien als niet steekhoudend: wordt immers niet elke aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 gedaan door hij/zij die “in beginsel niet meer op het grondgebied vermocht te verblijven”? In deze geldt dit des te meer daar desbetreffend nog beroepen hangend zijn dixit mr. K.J.[...] onder RvV 187 513 en RvV 187 512 waarbij verzoekende partijen geen weet hebben van een andere beslissing van 9 februari 2016 dan de beslissingen (stuk 6) waartegen beroep is aangetekend.

Voormelde overwegingen zijn dan ook niet afdoende gemotiveerd, niet zorgvuldig en niet redelijk en druisen in tegen de gelding en zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

- M.b.t. de overwegingen “Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de beëindiging van hun wettelijk verblijf niet aan henzelf te wijten is maar wel aan de (vermeende) nalatigheden van de werkgever P.[...] NV. Echter, we stellen vast dat de arbeidskaart B van betrokkene werd ingetrokken op 10.11.2015 omwille van het feit dat betrokkene op afroep werkte, niet voltijds werkte en meer werkloos was dan aan het werk.

Betrokkene diende beroep in tegen deze beslissing van het Vlaams gewest. Zijn beroep werd echter verworpen op datum van 15.03.2016 met verwijzing naar het feit dat betrokkene voor de periode van 16 maart 2015 tot en met 31 december 2015 slechts 79 dagen tewerkgesteld was, 6 dagen economische werkloosheid had en 103 dagen ‘slecht weer’ en dat hij gedurende deze periode van 10 maanden slechts 9422.35 euro bruto verdiende, beduidend lager dan het gewaarborgd minimum maandinkomen. Op basis van de intrekking van zijn arbeidskaart nam de dienst Lang Verblijf een beslissing tot weigering van verlenging op 09.02.2016. Betrokkenen dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing van de Dienst Lang Verblijf. Hieruit blijkt aldus dat betrokkenen niet betwisten dat zij niet meer voldeden aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden. Bovendien kan het indienen van huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging geen soort ‘hoger beroep’ vormen tegen de intrekking van zijn arbeidskaart nadat betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.”

Ten eerste wordt in dit kader herhaald dat verzoekende partijen via mr. K.J.[...] wel beroep hebben ingediend tegen de beslissingen van 9 februari 2016 - althans tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten; verzoekende partijen hebben geen weet van een andere beslissing van 9 februari 2016 - (stuk 6) en naar dixit van mr. K.J.[...] zijn deze beroepen nog steeds hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder RvV XX en RvV X

Verder dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij om het door verzoekende partijen aangehaalde argument - de beëindiging van de tewerkstelling is niet te wijten aan verzoekende partij de heer E.M.K.[...] en dit is een buitengewone omstandigheid in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 - heen fietst en dit niet - in elk geval niet naar behoren - heeft onderzocht en beoordeeld.

Immers, het kan niet worden betwist dat het beroep van verzoekende partij de heer E.M.K.[...] tegen de intrekking van de arbeidskaart B is verworpen om strikt juridische redenen inzake de tewerkstellingsreglementering. De concrete omstandigheden die hiertoe hebben geleid en waarnaar in de bestreden beslissing deels wordt verwezen - werk op afroep, opname economische werkloosheid, opname dagen slecht weer, RSZ-schulden, laattijdige betaling van facturen - zijn omstandigheden die niet te wijten zijn aan verzoekende partij de heer E.M.K.[...] maar die georganiseerd zijn door de werkgever P.[...] NV met wie verzoekende partij een arbeidsovereenkomst voor voltijdse arbeid had gesloten (stuk 14.c. bij stuk 5) hetgeen P.[...] NV derhalve diende te honoreren en niet heeft gedaan met als gevolg beëindiging van verblijfsrecht omwille van geen arbeidskaart meer. Het is precies dat dat verzoekende partijen inroepen als buitengewone omstandigheid die mede rechtvaardigt dat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in België wordt ingediend. Zulks is iets totaal anders dan zoals door de verwerende partij in de bestreden beslissing wordt beweerd het aanwenden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 als “soort ‘hoger beroep’...tegen de intrekking van zijn arbeidskaart nadat betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.”

Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat artikel 9bis precies dient voor dergelijke concrete uitzonderlijke omstandigheden die dan ook wel degelijk in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de door verzoekende partijen gedane aanvraag in toepassing

van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. In deze krijgen verzoekende partijen zelfs niet eens een antwoord - en zeker geen afdoende antwoord - op hetgeen zij op dit punt aanhalen. Dit is onzorgvuldig en onredelijk!

Verzoekende partijen stellen vast dat de verwerende partij op pagina 10/19 van de nota op dit punt niet verder komt dan eenvoudigweg te stellen dat er wel degelijk "op gedegen wijze is gerepliceerd op de beschouwingen van de verzoekende partij nopens de beëindiging van het eerdere wettelijke verblijf, waarbij terecht is gewezen op het feit dat deze beslissing is genomen op grond van de vaststelling dat de arbeidskaart van de verzoekende partij werd ingetrokken...wel degelijk op pertinente wijze gerepliceerd op het door verzoekende partij aangehaalde element dat de intrekking van het eerdere verblijf niet aan haarzelf zou te wijten geweest zijn". Het verblijf van verzoekende partijen is ingetrokken op basis van omstandigheden niet te wijten aan verzoekende partijen en vader de heer E.M.K.[...] heeft een werkgever die hem wil tewerk stellen hetgeen echter niet kan gelet op de intrekking van het verblijf door de verwerende partij. Verzoekende partijen blijven erbij dat artikel 9bis precies dient voor dergelijke concrete uitzonderlijke omstandigheden die dan ook wel degelijk in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de door verzoekende partijen gedane aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

- M.b.t. de overwegingen "Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij langdurig verbleven zouden hebben in Nederland, met name sinds 1989 (voor mijnheer) en sinds 1998 (voor mevrouw) en dat de kernfamilie van mijnheer legaal in Nederlands zou wonen. Ter staving hiervan leggen betrokkenen het paspoort voor van dhr. E.M.M.[...] (vader van mijnheer), een afschrift van de basisadministratie van Amsterdam waaruit blijkt dat dhr. E.M.K.[...] zich op 13.11.1989 vestigde in Amsterdam, het SOFI-nummer van mijnheer, een arbeidsovereenkomst d.d. 30.1998 opgemaakt te Amsterdam, verschillende afschriften jaaropgaaf voor de periode van 1989 tot 1998, een loonfiche van november 2003, hun huwelijksakte d.d. 14.09.2005 op het Marokkaanse consulaat te Amsterdam, de Nederlandse paspoorten van verschillende familieleden evenals de identiteitskaarten van familieleden woonachtig in Nederland. Mevrouw legt geen stukken voor behalve haar huwelijksakte.

Echter we stellen vast dat betrokkenen zich via huidig verzoekschrift beroepen op de Belgische wetgeving. Betrokkenen dienen dan ook buitengewone omstandigheden aan te tonen die verantwoorden dat zij hun aanvraag in België indienen. Het feit dat betrokkenen een lang verblijf in Nederland gekend zouden hebben en het feit dat verschillende familieleden de Nederlandse nationaliteit bekomen hebben, verantwoord niet dat de aanvraag in België gebeurt. Indien betrokkenen zich wensen te beroepen op hun banden met Nederland dienen zij zich te richten tot de Nederlandse autoriteiten en niet tot de Belgische. Het feit dat zij sterke banden met Nederland zouden hebben, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen."

Ook deze overwegingen kloppen niet en zijn werkelijk kort - te kort - door de bocht. Verzoekende partijen begrijpen de door de verwerende partij gemaakte link "Indien betrokkenen zich wensen te beroepen op hun banden met Nederland dienen zij zich te richten tot de Nederlandse autoriteiten en niet tot de Belgische. Het feit dat zij sterke banden met Nederland zouden hebben, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen." niet.

Verzoekende partijen halen hun banden met Nederland aan om aan te tonen dat er geen banden meer zijn met Marokko - het land waarvan zij eigenlijk enkel nog op papier de nationaliteit hebben aangezien verzoekende partij de heer E.K.M.[...] reeds sedert 1989 en verzoekende partij mevrouw B.C.[...] sedert 1999 Marokko hebben verlaten - met als gevolg dat het voor verzoekende partijen gerechtvaardigd is om de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in België in te dienen en niet vanuit Marokko.

Verzoekende partijen wonen sedert 2007 in België en hebben meerdere jaren legaal verblijf gehad, legaal verblijf dat is beëindigd door omstandigheden niet te wijten aan verzoekende partijen. Het valt dan ook tevens niet in te zien waarom en op welke manier verzoekende partijen zich zouden moeten en überhaupt kunnen wenden tot de Nederlandse autoriteiten dit des te meer hun vier minderjarige kinderen in België geboren zijn en hier school lopen. Ook op dit punt is er dus geen afdoende motivering en geen zorgvuldig en redelijk onderzoek en beoordeling.

Uitgaande van het verlaten hebben van Marokko sedert respectievelijk 1989 en 1999 - dus 28 jaar en 18 jaar geleden en dit op 20 en 21 jaar! - is het niet redelijk en zorgvuldig te stellen - zoals de verwerende partij op pagina 11/19 van de nota doet - dat "verzoekende partij is geboren en getogen in Marokko, zodat moet worden aangenomen dat zij daar wel degelijk nog banden heeft".

Ook de overweging verder op pagina 11/19 van de nota van de verwerende partij "Verweerder merkt nog op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging nergens overweegt dat de verzoekende partij zich tot de Nederlandse autoriteiten zou moeten wenden" klopt niet gelet op de in de bestreden beslissing uitdrukkelijke bewoordingen "Indien betrokkenen zich wensen te beroepen op hun banden met Nederland dienen zij zich te richten tot de Nederlandse autoriteiten en niet tot de Belgische."

- M.b.t. de overwegingen "Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat al hun kinderen geboren en getogen zijn in België, dat België hun enige thuisland is en dat zij geen banden meer hebben met Marokko. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgische wetgeving, niet automatisch enig recht op verblijf. Verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Marokko zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school (enkel hun oudste kind is momenteel leerplichtig). Hoewel de kinderen niet in Marokko zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko.

Verzoekers hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn beiden geboren in Marokko. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun drie oudste kinderen in België schoollopen. Allereerst merken we op dat enkel hun oudste zoon leerplichtig is, de andere drie kinderen hebben de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in tijdelijk aan voorwaarden gebonden verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen."

Voormelde overwegingen betreffen de vier minderjarige kinderen. Ook op dit punt dient te worden besloten dat de motivering niet afdoende is en de verwerende partij niet zorgvuldig en redelijk te werk is gegaan bij het onderzoeken en het beoordelen van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Primo dient te worden vastgesteld dat de minderjarige kinderen niet zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing te nemen hetgeen in toepassing van artikel 22bis van de Grondwet in samenhang met artikel 12 van het IVRK en het zorgvuldigheidsbeginsel wel had moeten gebeuren zeker voor wat betreft de twee oudste kinderen E.M.F.M.[...] en F.[...]. De verwijzing naar het vermeende en trouwens niet correcte oordeel van de verwerende partij op pagina 12/19 van de nota dat "afdoende rekening is gehouden met de situatie van de minderjarige kinderen" doet uiteraard geen afbreuk aan het feit dat de minderjarige kinderen en zeker de twee oudste gehoord hadden moeten worden; de verwerende partij gaat hier in de nota - bewust? - niet verder op in.

Dit heeft bovendien niets te maken met de onterechte bewering op pagina 12/19 van de nota dat verzoekende partijen zouden zijn "de mening toegedaan dat de gemachtigde...uit eigen beweging nog bijkomende elementen in het voordeel van de verzoekende partij had moeten verzamelen".

Alwaar de verwerende partij aanhaalt dat "Hoewel de kinderen niet in Marokko zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko", slaat deze overweging nergens op.

In de aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 wordt door verzoekende partijen immers precies heel omstandig en gemotiveerd uitgelegd dat verzoekende partijen de heer E.M.K.[...] en mevrouw B.C.[...] geen banden meer hebben met Marokko - sedert respectievelijk 1989 op 21-jarige leeftijd en 1999 op 20-jarige leeftijd daar weg - kernfamilie in Nederland! - met als des te meer gevolg dat de in België geboren kinderen sowieso geen band hebben met Marokko en deze nooit hebben gehad. Het spreekt voor zich dat het hebben van de nationaliteit van Marokko op papier niet betekent dat er een band is met Marokko!

Het valt dan ook op geen enkele afdoende, zorgvuldige en redelijke manier te verantwoorden dat de verwerende partij toch uitgaat van een band van de minderjarige kinderen met Marokko.

Bij de verwijzing "dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België...opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was", wordt "vergeten" dat verzoekende partijen wel degelijk 4 jaar wettig verblijf in België hebben gehad dat is beëindigd door niet aan verzoekende partijen te wijten omstandigheden.

De drie oudste kinderen lopen school in België in de Nederlandse taal. (stuk 21.a. en 21.b. bij stuk 5) Dit is de realiteit, de al dan niet leerplichtige leeftijd is hierbij niet relevant. Wel relevant is het feit dat de drie oudste kinderen - er zijn trouwens kinderen bij met leerplichtleeftijd - in het Nederlands in België naar school gaan, hoe kan dan redelijkerwijze worden gesteld dat het geen probleem is voor hen om in Marokko school te lopen in een volstrekt andere taal met ander geschrift?! Deze argumentatie is wel degelijk - in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij op pagina 15/19 van de nota klaarblijkelijk suggereert - in de aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 verwoord. Ook deze beoordeling is derhalve niet afdoende gemotiveerd, niet zorgvuldig en niet redelijk.

Het feit dat de kinderen geen banden hebben en nooit hebben gehad met Marokko, in België geboren en getogen zijn en hier school lopen in het Nederlands zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België wordt ingediend. Uitgaan van het omgekeerde - zoals de verwerende partij doet - druist in tegen de belangen van de minderjarige kinderen zoals vooropgesteld in artikel 22bis van de Grondwet en de voormelde artikelen van het IVRK en druist als such in tegen de belangen van de minderjarige kinderen en tegen het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en dit ongeacht de al dan niet directe werking van artikel 22bis van de Grondwet en de voormelde artikelen van het IVRK waarvan verzoekende partijen menen dat hieraan toch - zoals in Nederland het geval is (stuk 7) - directe werking toekomt. Of zal de verwerende partij staande houden dat zij geen rekening dient te houden met de belangen van de minderjarige kinderen?

- *Betreffende de overwegingen "Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij volstrekt geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst gezien hun lange verblijf in Nederland, waardoor zij dan ook nergens terecht zouden kunnen en waardoor hun basisbehoeften in gedrang zouden komen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkenen zijn immers beiden geboren en getogen in Marokko, niettegenstaande zij ook lange tijd in Nederland verbleven zouden hebben. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken.*

Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niet zouden kunnen voorzien in hun basisbehoeften waardoor hun veiligheid in het gedrang zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Ervan uitgaande - zulks is in de aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 gestaafd met de nodige stukken - dat verzoekende partijen respectievelijk sedert 1989 op 21-jarige leeftijd en 1999 op 20-jarige leeftijd in Europa wonen en derhalve hun ganse volwassen leven niet in Marokko hebben doorgebracht, is het zo, minstens zeer reëel dat verzoekende partijen in Marokko nergens terecht kunnen zodat de basisbehoeften/de veiligheid van verzoekende partijen wel degelijk in

het gedrang zijn zelfs bij een zogenaamde tijdelijke terugkeer met als gevolg een schending van artikel 3 van het EVRM. Er anders over oordelen zoals de verwerende partij doet, is onzorgvuldig en onredelijk; bovendien is dit standpunt niet afdoende gemotiveerd - 'erg onwaarschijnlijk lijken' kan bezwaarlijk een afdoende motivering genoemd worden!

Wat de verwijzing naar IOM betreft, worden in de bestreden beslissing geen concrete waarborgen gegeven die een veilige terugkeer garanderen zodat die verwijzing eigenlijk een loze bewering is te meer daar er vier minderjarige kinderen bij betrokken zijn. Bovendien spreekt de bestreden beslissing op dit punt van "duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst" terwijl de bestreden beslissing enkel over de ontvankelijkheid gaat en dus eigenlijk uitgaat van - zoals in de bestreden beslissing zelf staat - "in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging".

Hierin schuilt een tegenstrijdigheid; het lijkt erop dat de verwerende partij een verborgen agenda heeft en sowieso nu al van plan is om verzoekende partijen - zelfs al zouden verzoekende partijen machtiging tot verblijf vragen vanuit Marokko - af te wijzen! Ook op dit punt is er dus sprake van niet afdoende motivering, van onzorgvuldigheid en van onredelijkheid indruisende tegen artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, de belangen van de minderjarige kinderen en artikel 3 van het EVRM!

- **Betreffende de overweging "De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen een langdurig wettig verblijf in België gehad zouden hebben, dat zij zich zouden kunnen beroepen op vier jaar wettig verblijf, dat zij sinds 2007 in België zouden verblijven, dat mijnheer M.[...] een duurzame bijdrage geleverd zou hebben aan de Belgische samenleving gedurende een langere periode door zijn tewerkstelling, dat dhr. M.[...] voor verschillende bedrijven gewerkt zou hebben, dat zij zich goed geïntegreerd zouden hebben, dat mijnheer een concreet werkaanbod zou hebben, dat zij hun leven in België opgebouwd zouden hebben, dat zij alle nodige inspanningen gedaan zouden om zich te integreren, dat zij een uitgebreide vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat de kinderen zouden deelnemen aan door de gemeente georganiseerde sportactiviteiten, dat ze goed Nederlands zouden verstaan en spreken en dat mijnheer E.M.[...] zijn arbeidskaarten B voorlegt, evenals verschillende loonfiches, verschillende arbeidsovereenkomsten, een werkbelofte d.d. 27.10.2016, zeven getuigenverklaringen, verschillende attesten inzake uitgaven voor de opvangen van kinderen minder dan 12 jaar en dat mevrouw B.[...] één getuigenverklaring en een inschrijvingsbewijs voor de opleiding "oefenen en leren met ICT" voorlegt)** kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (Rvs 9 december 2009, nr. 198.769)."

Louter met verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 overweegt de verwerende partij dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard "aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden". Verzoekende partijen zijn van oordeel dat dit door de verwerende partij gehanteerde automatisme niet opgaat.

Het is in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 precies aan de verwerende partij om in concreto te beoordelen wat wel en wat niet kan beschouwd worden als buitengewone omstandigheid en dit zou dus elk aangehaald element kunnen zijn. Het is aan de verwerende partij om in concreto uit te leggen waarom de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Een loutere verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 volstaat desbetreffend niet, te meer daar voormeld arrest er om draait dat de Raad van State oordeelt dat een omzendbrief geen criteria van buitengewone omstandigheden kan vastleggen aangezien, indien men dergelijke criteria wil vastleggen, dit aan de wetgever toekomt. Door eenvoudigweg te poneren dat langdurig wettig verblijf en integratie automatisch tot de gegrondheidsfase behoort, voldoet de verwerende partij niet aan haar motiveringsplicht en handelt de verwerende onzorgvuldig, onredelijk en in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Immers, kan in elk geval het langdurig wettelijk verblijven in een land wel degelijk tot gevolg hebben dat het onmogelijk is of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst omwille van het verlies van binding met het land van herkomst en dat is precies - uitgaande van alle in de aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 aangehaalde elementen ter staving van de buitengewone omstandigheden - hetgeen zich in casu voordoet!

Samenvattend:

De door verzoekende partijen in de aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 aangehaalde elementen zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden door verzoekende partijen in België en niet vanuit Marokko wordt gedaan. De aanvraag had dan ook ontvankelijk verklaard moeten worden. Verzoekende partijen tonen aan dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden overwegingen om te besluiten dat de door verzoekende partijen aangehaalde elementen “vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland” niet afdoende gemotiveerd, niet zorgvuldig en niet redelijk zijn en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 schenden dit in samenhang met de hiervoor vermelde wettelijke bepalingen van de Grondwet, het IVRK en het EVRM.

Het eerste en enig middel is integraal ontvankelijk en gegrond.”

3.1.2. De nota met opmerkingen luidt als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet én een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De eerste bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: “(…).”

Uit de omstandige motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na gedegen onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:
- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volstaat aldus niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen te besluiten.

De verzoekende partij levert in haar enig middel kritiek op de afzonderlijke motieven van de bestreden beslissing, te beginnen met het feit dat niet afdoende rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij

legaal verblijf in België heeft gehad. De verzoekende partij voert aan dat “zo maar eventjes 2 jaar legaal verblijf in België uit het oog wordt verloren”.

Dienaangaande benadrukt verweerder evenwel dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze is gemotiveerd nopens de verblijfsrechtelijke voorgaanden van de verzoekende partij, met inbegrip van de periodes waarin de verzoekende partij over tijdelijk verblijf (A-kaart) beschikte.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing echter overwogen dat het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij werd ingetrokken, omdat de verzoekende partij niet langer voldeed aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

Terwijl de verzoekende partij ter gelegenheid van deze intrekking van verblijf tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) kreeg, doch verkoos om hieraan geen gevolg te geven en verder illegaal in het Rijk te verblijven.

Bijgevolg kan niet ernstig voorgehouden worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen rekening zou hebben gehouden met de periode van legaal verblijf bij de beoordeling van de door de verzoekende partij aangehaalde buitengewone omstandigheden;

In zoverre de verzoekende partij nog meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het bestaansrecht zou worden ontzegd, benadrukt verweerder nog dat uit de motieven van de bestreden beslissing nergens blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging van oordeel is dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vanuit illegaal verblijf zou kunnen worden ingediend.

Tezamen met de overige door de verzoekende partij aangehaalde elementen is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging evenwel van oordeel dat de verzoekende partij zich niet op haar eerdere periode van legaal verblijf kan beroepen, vermits zij nadien een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ontving en aldus in beginsel niet meer op het grondgebied vermocht te verblijven.

Terwijl nopens de overige aangevoerde elementen op omstandige wijze wordt overwogen om welke redenen deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, dewelke zouden rechtvaardigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België wordt ingediend.

In een volgend onderdeel levert de verzoekende partij kritiek op de argumentatie van de bestreden beslissing, dewelke betrekking heeft op het feit dat de beëindiging van het verblijf niet aan de verzoekende partij zelf zou kunnen worden verweten. De verzoekende partij voert aan dat wel degelijk beroep werd ingediend tegen de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. Tevens meent de verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aangevoerde elementen heen fietst en deze niet naar behoren heeft onderzocht.

Verweerder benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad geen beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. Het loutere feit dat gebeurlijk wel een annulatieberoep werd ingesteld tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, doet aan de motieven van de bestreden beslissing geen afbreuk.

Zelfs indien moet worden aangenomen dat uit de stukken van het administratief dossier niet kan worden besloten dat de verzoekende partij niet zou betwisten dat zij niet meer beantwoordt aan de aan haar eerdere verblijf gestelde voorwaarden, dan nog dient te worden benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht wordt overwogen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet als een soort hoger beroep kan worden aangewend tegen de intrekking van het eerdere verblijfsrecht.

Er weze verduidelijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze is gerepliceerd op de beschouwingen van de verzoekende partij nopens de beëindiging van het eerdere wettelijke verblijf, waarbij terecht is gewezen op het feit dat deze beslissing is genomen op grond van de vaststelling dat de arbeidskaart van de verzoekende partij werd ingetrokken.

De verzoekende partij meent kennelijk dat deze intrekking van de arbeidskaart niet aan haar kan worden verweten, doch zulks doet uiteraard op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat het eerdere verblijf werd ingetrokken, terwijl een beroep van de verzoekende partij tegen de intrekking van de arbeidskaart door de geëigende beroepsinstanties niet werd ingewilligd.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk op pertinente wijze gerepliceerd op het door de verzoekende partij aangehaalde element dat de intrekking van het eerdere verblijf niet aan haarzelf zou te wijten geweest zijn.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden.

Voorts levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat de overwegingen met betrekking tot het langdurig verblijf in Nederland te kort door de bocht zouden zijn. De verzoekende partij voert aan dat zij haar banden met Nederland aanhaalde om aan te tonen dat er geen banden meer zijn met Marokko. De verzoekende meent dat dit gebrek aan banden met het land van herkomst rechtvaardigt dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend. Dienaangaande laat verweerder vooreerst gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk heeft overwogen dat het lang verblijf in Nederland, alsook het feit dat verschillende familieleden de Nederlandse nationaliteit hebben bekomen geen elementen zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België wordt ingediend.

Terwijl de beschouwingen van de verzoekende partij -als zou het langdurig verblijf in Nederland aantonen dat er geen banden met Marokko zouden zijn- afdoende worden weerlegd door de overweging dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in dit kader uitdrukkelijk heeft verwezen dat het lange verblijf in Nederland geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoekende partij is geboren en getogen in Marokko, zodat moet worden aangenomen dat zij daar wel degelijk nog banden heeft.

Terwijl het de verzoekende partij bovendien heeft overwogen dat de verzoekende partij beroep kan doen op ondersteuning door IOM bij een vrijwillige terugkeer, om zo de nodige steun te krijgen voor de terugreis. Om deze reden meent de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat de verzoekende partij niet zonder meer kan voorhouden dat zij in Marokko niet in de basisbehoeften zou kunnen voorzien.

Verweerder merkt nog op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging nergens overweegt dat de verzoekende partij zich tot de Nederlandse autoriteiten zou moeten wenden. Er wordt enkel overwogen dat het langdurig verblijf in Nederland en het feit dat men in Nederland familie heeft an sich geen elementen betreffen dewelke rechtvaardigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België wordt ingediend.

In een volgend onderdeel meent de verzoekende partij dat de motivering met betrekking tot de minderjarige kinderen niet afdoende is. De verzoekende partij levert in dit kader kritiek op het feit dat haar minderjarige kinderen niet zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Terwijl de verzoekende partij het niet redelijk te verantwoorden vindt dat wordt uitgegaan van een band van de minderjarige kinderen met Marokko.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verweerder gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende

partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Ook het artikel 22bis van de Grondwet heeft geen directe werking zodat verzoekende partij er zich niet rechtstreeks op kan beroepen (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) (R.v.V. nr. 105059 dd. 14-06-2013)

"(...)." (R.v.V. nr. 101 868 van 26 april 2013; zie ook R.v.V. nr. 100 251 van 29 maart 2013)

"(...)." (R.v.V. nr. 123.800 dd. 12.05.2014)

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat haar minderjarige kinderen dienden te worden gehoord door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, merkt verweerder op dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging -rekening houdend met de door de verzoekende partij in de aanvraag tot verblijfsmachtiging aangehaalde elementen- afdoende rekening is gehouden met de situatie van de minderjarige kinderen.

Eén en ander kan niet dienstig worden betwist.

De verzoekende partij lijkt kennelijk de mening toegedaan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging -naast de elementen die in het inleidend verzoekschrift werden aangebracht- uit eigen beweging nog bijkomende elementen in het voordeel van de verzoekende partij had moeten verzamelen.

Een dergelijk standpunt kan echter niet worden aangenomen.

Verweerder verduidelijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitsluitend onderzoek dient te voeren naar de elementen dewelke in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden aangevoerd, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is.

Zie ook: "(...)." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

En ook: "(...)." (R.v.V. nr. 105.913 dd. 26.06.2013)

En ook: "(...)." (R.v.V. nr. 121 369 van 24 maart 2014)

En ook: "(...)." (R.v.V. nr. 124 304 van 21 mei 2014)

Met betrekking tot de resterende banden van de minderjarige kinderen met het land van herkomst merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allermint kennelijk onredelijk heeft overwogen dat moet worden aangenomen dat de minderjarige kinderen via hun ouders een band hebben met Marokko.

In dit kader heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht opgemerkt dat er mag vanuit gegaan worden dat de verzoekende partij haar minderjarige kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal heeft bijgebracht, inzonderheid gelet op het feit dat zij steeds moet hebben beseft dat het verblijfsrecht in België mogelijks slechts voorlopig was.

De verzoekende partij gaat hieraan volkomen voorbij en zij beperkt zich tot de bewering dat zij op 20-jarige leeftijd Marokko heeft verlaten voor Nederland.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij aldus minstens impliciet erkent dat moet worden aangenomen dat zij de Marokkaanse taal machtig is, zodat het niet kennelijk onredelijk is te verwachten dat zij haar minderjarige kinderen tot op zekere hoogte deze taal heeft bijgebracht, zolang de kans reëel was dat zij naar Marokko zouden moeten terugkeren.

Het loutere feit dat het eerdere verblijf in België niet te wijten zou zijn geweest aan de verzoekende partij zelf, doet niets af aan de vaststelling dat het verblijfsrecht wel degelijk werd ingetrokken met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Terwijl het -zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris ook beklemtoont in de bestreden beslissing- slechts tijdelijk verblijf betrof, zodat er geen enkele reden was voor de verzoekende partij om ervan uit te gaan dat zij onbeperkt verblijfsrecht in België zou verwerven.

De verzoekende partij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij van oordeel is dat het schoollopen van haar minderjarige kinderen in België een buitengewone omstandigheid betreft, doch dienaangaande werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing terecht overwogen dat nergens blijkt dat de scholing niet in het land van herkomst zou kunnen worden verdergezet.

Zie ook:“(…).” (R.v.V. nr. 10.923 van 6 mei 2008)

En ook:“(…).” (R.v.V. nr. 103.510 dd. 27.05.2013)

En ook: “(…).”(RvS 14 maart 2006 nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862)“(R.v.V. nr. 125.587 dd. 13.06.2014)

De verzoekende partij voert nog aan dat het niet zorgvuldig en onredelijk is om voorbij te gaan aan het feit dat de minderjarige kinderen in Marokko school zullen moeten lopen in een andere taal, met een ander geschrift, doch in dit kader werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht opgemerkt dat het de eigen verantwoordelijkheid van de verzoekende partij betrof om haar minderjarige kinderen -zolang het verblijf in België tijdelijk geregeld was en minstens sedert de betekening van het vorige bevel- tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal bij te brengen.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij het niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten kwade kan duiden dat haar minderjarige kinderen totaal onvoorbereid zouden zijn om verder in Marokko school te lopen.

Terwijl toch ook moet worden benadrukt dat in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nergens werd aangevoerd dat de scholing in het land van herkomst inderdaad onmogelijk zou zijn.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging overweegt dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij geen banden meer zou hebben met het land van herkomst, benadrukt verweerder nog dat de bewijslast in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekende vreemdeling.

Zie ook:

“(…).” (R.v.V. nr. 101 855 van 26 april 2013)

“(…).” (R.v.V. nr. 121 369 van 24 maart 2014)

De verzoekende partij meent nog een tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing te ontwaren, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging verwijst naar de ondersteuning door het IOM. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een verborgen agenda zou hebben en sowieso van plan is om de verblijfsaanvraag negatief af te wijzen.

Eén en ander is weinig ernstig.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging slechts naar de ondersteuning door het IOM heeft verwezen, in replek op de bewering dat de verzoekende partij in het land van herkomst geen banden meer zou hebben en aldus niet in de basisbehoeften zou kunnen voorzien.

In dit kader is wel degelijk geheel terecht gewezen op de mogelijkheden waarvan vreemdelingen gebruik kunnen maken ter ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daar waar de verzoekende partij in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging had aangevoerd dat een terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk zou zijn, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zulks weerlegd door onder meer te verwijzen naar de reïntegratiebijstand door het IOM.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in elke hypothese de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij negatief zou willen afsluiten, vindt nergens steun in de stukken van het administratief dossier, zodat deze bewering niet kan worden aangenomen.

Tot slot levert de verzoekende partij nog kritiek op het feit dat de elementen van integratie niet in overweging werden genomen als zijnde buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij uit kritiek op de bestreden beslissing, alwaar de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert dat de ingeroepen elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Verzoekende partij meent dat integratie ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"(...)." (R.v.V. nr. 151.146 dd. 20 augustus 2015)

"(...)." (R.v.V. nr. 133.414 dd. 13.11.2014)

"(...)." (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

"(...)" (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

"(...)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"(...)." (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"(...)." (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

*"(...).(RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)
De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.*

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de synthesememorie blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.1. Waar de verzoekende partijen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritisieren, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partijen eveneens de schending van deze bepaling aanvoeren.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verzoekende partijen stellen terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen blijkt dat ze in de aanvraag van 14 december 2016 samengevat de volgende elementen hebben aangehaald:

- Langdurig wettig verblijf in België;
- Duurzame bijdrage aan de Belgische samenleving;
- Beëindiging wettig verblijf in België niet te wijten aan de verzoekende partijen;
- Langdurig verblijf in Nederland;
- Meerdere familieleden in Nederland;
- Minderjarige kinderen zijn geboren en getogen in België;
- Minderjarige kinderen lopen school;
- Geen link meer met land van nationaliteit, Marokko;

- Basisbehoeften bij terugkeer naar Marokko in het gedrang;
- Geen veilige terugkeer naar Marokko mogelijk;
- Concreet werkaanbod in België;
- Leven opgebouwd en geïntegreerd in België;
- Uitgebreide vriendenkring;
- Goede kennis van Nederlands;

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift niet dat op één van deze elementen niet geantwoord is geweest in de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen betogen dat de aangehaalde elementen weldegelijk buitengewone omstandigheden uitmaken en dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten om de bestreden beslissing afdoende te motiveren.

De verzoekende partijen stellen dat de vermelding in de bestreden beslissing dat zij geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij sindsdien illegaal in het Rijk verblijven, elke pertinentie ontbreekt. De verzoekende partijen kunnen inderdaad gevolgd worden waar ze stellen dat voormeld motief geen pertinent motief is, nu voormelde bevelen bij arrest van 26 oktober 2017 met nummer 194 388 vernietigd werden. Doch leidt dit niet tot nietigverklaring van de bestreden beslissing nu het geen draagkrachtig motief van de bestreden beslissing is. Verder ziet de Raad niet hoe een loutere vermelding van feiten het bestaansrecht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan ontkennen. De verzoekende partijen hebben een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kunnen indienen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft deze aanvraag behandeld en heeft hierin een beslissing genomen. Verder hebben de verzoekende partijen een beroep kunnen indienen tegen deze beslissing en wordt dit in huidig arrest behandeld. De verzoekende partijen tonen bijgevolg niet aan dat zij enig nadeel hebben geleden door deze vermelding. De kritiek van de verzoekende partijen kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen betogen in hun synthesesamenvatting dat de verwerende partij niet kan stellen dat zij geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing inzake de beëindiging van het (legaal) verblijf. Zij hebben beroep aangetekend tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Bovendien stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de achterliggende omstandigheden van de beëindiging van het verblijf, waaruit blijkt dat dit niet aan de verzoekende partijen kan worden verweten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen inderdaad twee beroepen hebben ingediend tegen bevelen om het grondgebied te verlaten, gekend onder rolnummers 187 512 en 187 513. Deze bevelen werden vernietigd bij arrest van 26 oktober 2017 met nummer 194 388. Bovendien wordt ter terechtzitting van 4 oktober 2017 in zake de beroepen gekend onder rolnummers 187 512 en 187 513 door de verwerende partij medegedeeld dat de beslissing van tot weigering van verlenging van de machtiging van verblijf van 9 februari 2016 nog niet ter kennis van verzoekers werd gebracht. De verzoekende partijen kennen bijgevolg de specifieke redenen voor de niet-verlenging van het verblijf niet en hebben ook nog niet de kans gekregen om deze beslissing via de geëigende procedure aan te vechten.

In de beslissingen van 9 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten staat wel vermeld dat het verblijf zou zijn beëindigd omdat de arbeidskaart van de eerste verzoekende partij werd ingetrokken. De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag van 14 december 2016 uitgebreid uiteengezet waarom zij van mening zijn dat de intrekking van de arbeidskaart niet aan hen te wijten valt. De verwerende partij heeft daar als volgt op geantwoord in de bestreden beslissing: *“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de beëindiging van hun wettelijk verblijf niet aan henzelf te wijten is maar wel aan de (vermeende) nalatigheden van de werkgever P.[...] NV. Echter, we stellen vast dat de arbeidskaart B van betrokkene werd ingetrokken op 10.11.2015 omwille van het feit dat betrokkene op afroep werkte, niet voltijds werkte en meer werkloos was dan aan het werk. Betrokkene diende beroep in tegen deze beslissing van het Vlaams gewest. Zijn beroep werd echter verworpen op datum van 15.03.2016 met verwijzing naar het feit dat betrokkene voor de periode van 16 maart 2015 tot en met 31 december 2015 slechts 79 dagen tewerkgesteld was, 6 dagen economische werkloosheid had en 103 dagen ‘slecht weer’ en dat hij gedurende deze periode van 10 maanden slechts 9422.35 euro bruto verdiende, beduidend lager dan het gewaarborgd minimum maandinkomen. Op basis van de intrekking van zijn arbeidskaart nam de dienst Lang Verblijf een beslissing tot weigering van verlenging op 09.02.2016. Betrokkenen dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen*

deze beslissing van de Dienst Lang Verblijf. Hieruit blijkt aldus dat betrokkenen niet betwisten dat zij niet meer voldeden aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden. Bovendien kan het indienen van huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging geen soort 'hoger beroep' vormen tegen de intrekking van zijn arbeidskaart nadat betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput."

De verwerende partij verwijst naar de intrekking van de arbeidskaart en naar het beroep dat de verzoekende partijen hebben ingesteld tegen deze intrekking bij het Vlaams gewest. De verwerende partij betoogt verder dat door de intrekking van de arbeidskaart, een beslissing werd genomen tot weigering van verlenging van het verblijf en dat tegen deze beslissing geen beroep werd ingediend door de verzoekende partijen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwerende partij gaat er met deze motivering wel aan voorbij dat de verzoekende partijen nooit in kennis werden gesteld van deze beslissing tot niet-verlenging van het verblijf van 9 februari 2016.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen de specifieke motieven van de beslissing van 9 februari 2016 niet kennen en dus nog geen kans hebben gekregen om deze beslissing aan te vechten in tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt in de bestreden beslissing. De verzoekende partijen kunnen dan ook gevolgd worden dat – gelet op de elementen waarvan zij kennis hebben – er geen zorgvuldig onderzoek is gevoerd naar de achterliggende reden voor het intrekken van de arbeidskaart en bijgevolg de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij het verblijf niet verlengd wordt.

De Raad wijst er op dat wanneer, zoals te dezen, de verzoekende partijen op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwisten dat een beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid toekomt om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Een appreciatiebevoegdheid moet immers steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om aan te tonen dat de verzoekende partijen in kennis werden gesteld van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 februari 2016 inzake hun verblijfsrecht en dat zij de kans hebben gekregen om deze beslissing via de geëigende procedure aan te vechten.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het administratief dossier geen enkel gegeven bevat waaruit blijkt dat de verzoekende partijen op de hoogte zijn van de motieven van de voornoemde beslissing van 9 februari 2016. Ter terechtzitting van 4 oktober 2017 in zake de beroepen gekend onder rolnummers 187 512 en 187 513 wordt door de verwerende partij medegedeeld dat de beslissing tot weigering van verlenging van de machtiging van verblijf van 9 februari 2016 nog niet ter kennis van verzoekers werd gebracht. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook enkel stelt dat de verzoekende partijen geen beroep hebben aangetekend tegen de beslissing van 9 februari 2016 en verder niet ingaan op de aangehaalde elementen inzake de niet-verlenging van hun verblijf, dient derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Voor zover de verwerende partij met haar opmerkingen in de nota zou voorhouden dat de kritiek van de verzoekende partijen betrekking heeft op een niet-determinerend gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de vaststellingen aangaande de voorgaande beslissingen inzake het verblijf van de verzoekende partijen een overtollig motief zou uitmaken. Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om in de plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris te oordelen of de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog steeds onontvankelijk zou zijn verklaard, indien de gemachtigde van de staatssecretaris een zorgvuldig en afdoende onderzoek had gevoerd naar de omstandigheden waarin de arbeidskaart van de eerste verzoekende partij werd ingetrokken en naar de niet-verlenging van het verblijf (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. De vastgestelde schending van de materiële motiveringsplicht leidt dan ook tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

M. RYCKASEYS